

De-aş fi ştiut, Te căutam demult

Lucica Boltasu

Nu am ştiut ce drame iscă viaţa,
(De-aş fi ştiut Te căutam demult),
Dar azi când norul îmi umbreşte faţa,
Pricep atâtea, cât pricep de mult!

Credeam că eu sunt cel atins de iarnă
Când lanţuri reci mă-nconjurau perfid,
Dar am aflat că firea-mi e o haină,
Ce-mbracă-un duh, ce vrut-am răstignit.

Şi-am încetat să mai privesc la mine,
M-am dezbrăcat de lutul mocirlos
Şi haina grea, pătată cu ruşine,
Sub talpa Ta am pus-o Doamne, jos.

Mă doare gândul cel rămas departe
În amintiri ce-abia le mai zăresc,
Când văd iubite câte ne desparte,
Cu mai mult sârg eu vreau să Te-ntâlnesc.

Şi rog zefirul să se facă punte
Şi marea rog să poarte unda sa,
Ca să mă ducă pe-nălţimi de munte,
Acolo Doamne să văd faţa Ta.

Şi să mă ierţi că n-am văzut lumina
Ce strălucea demult în ochii mei,
Că am lăsat să intre-n suflet vina,
Că mi-am făcut atâtea dumnezei.

Dar Tu ştiai 'nainte de răscrucea
Ce voi găsi în drumul meu hoinar
Şi-ai hotărât să iei Tu Doamne crucea,
În locul meu să mori ca un tâlhar.

Au înflorit de-atunci caişii, merii,
Arome de gutui m-au însoţit,
Au nins pe tâmpile anii-n pragul serii
Şi timpul meu aproape e sfârşit.

Privesc la cedrii verzi cum râd în soare,
Eu tot mai mic în timp şi în statură,
Cu cât mai tare rana-n trup mă doare,

Cu-atat mai mult slăvește a mea gură.

Încet, subtil, voi dispărea și nimeni
Nu-mi va simți plecarea peste ani,
Va rămânea doar scrisul pentru semenii,
Ce valorează poate...doar doi bani.

Dar aş dori cei doi bănuți să fie
Toată averea mea, ca în Scripturi,
Iar versul, pentru ceruri bogăție,
Chiar dac-aici sunt numai firmituri.

Nu am știut ce drame iscă viața,
(De-aș fi știut Te căutam demult),
Dar azi când noru-mi luminează fața,
Pricep atâtea, cât pricep de mult!

22/04/17, Barcelona-Lucica Boltasu